

Fremsat den 9. oktober 2026 af Christian Kirk (DF), Alex Ahrendtsen (DF), Mikkel Bjørn (DF), Rune Bønnelykke (DF), Mikkel Dencker (DF), Allan Feldt (DF), Jan Herskov (DF), Julie Jacobsen (DF), Josephine Alstrup Kofod (DF), Lone Langballe (DF), Malte Larsen (DF), Morten Messerschmidt (DF), Michael Nedersøe (DF), Mette Thiesen (DF) Anders Vistisen (DF) og Nick Zimmermann (DF)

Forslag til folketingsbeslutning

om en nedsættelse af en hurtigarbejde kommission om den nuværende hundelov

Folketinget pålægger regeringen i indeværende folketingsår at nedsætte en hurtigarbejdende kommission bestående af relevante sagkyndige med det formål at revidere den gældende hundelov. Kommissionen skal udarbejde forslag til en revideret lovtekst, der efterfølgende kan behandles af Folketinget.

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en lettere redigeret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 74, folketingsåret 2025-26, 1. samling.

Den nuværende hundelov rummer alvorlige retssikkerhedsmæssige problemer for hundeejerne. Loven giver politiet mulighed for at konfiskere og kræve en hund aflivet alene på baggrund af en visuel vurdering – altså en formodning om, at hunden tilhører en forbudt race. Det bemærkes, at flere videnskabelige undersøgelser har påvist, at det er umuligt at fastslå en blandingshunds racemæssige ophav ud fra en visuel vurdering – selv for erfarne hundesagkyndige. Derfor er det helt uacceptabelt, at politiet kan træffe afgørelse om at aflive en hund udelukkende på baggrund af en visuel vurdering, og uden krav om en sekundær sagkyndig vurdering. Højesteret fastslog i 2017, at politiet kan træffe afgørelse om aflivning alene på baggrund politiets og en dyrlæges skøn, såfremt ejeren ikke kan bevise, at hunden tilhører en lovlig race. I en konkret sag tilbragte to hunde 3½ år i pension, før Højesteret afsagde den endelige »dom«, trods mangelfuld dokumentation for, at hundene var ulovlige (»Politikere og embedsmænd har overtaget vores veterinærvæsen«, Jens Laurits Larsen, professor emeritus, dr.med.vet., dvt.ddd.dk, den 15. april 2024). Den nuværende retsstilling illustrerer, at almindelige retsprincipper reelt er sat ud af kraft ved politiets administration af hundeloven.

Hundeejere har således en grundlæggende usikker retsstilling. Der er eksempler på, at hundeejere får frataget velfungerende familiehunde, udelukkende fordi en patrulje vurderer, at de ligner en forbudt race – selv i tilfælde, hvor hunden aldrig har udvist aggressiv adfærd. I visse tilfælde har politiets visuelle skøn endda trumfet dna-beviser fremlagt af ejeren. Mange hundeejere føler sig magtesløse og presset til at opgive deres sag, og det er dokumenteret, at et stort antal ejere indvilliger i aflivning uden domsprøvelse for at skåne hunden for langvarig adskillelse og for at spare ejeren for enorme omkostninger. Der er eksempler på unge familier, der ruineres af regninger for hundens pensionsanbringelse og sagsomkostninger, fordi de nægter at underskrive en samtykkeerklæring om »frivillig« aflivning, inden hundens race overhovedet er afdækket. Sådanne ulovlige samtykkeerklæringer har været anvendt af politiet til at afskære ejere fra at forfølge sagen juridisk. Resultatet er en uholdbar situation, hvor hundeejere risikerer at miste deres hund på et mangelfuldt retligt grundlag. Dette strider mod grundlæggende retssikkerhedsmæssige principper om proportionalitet, forudsigelighed og retfærdig rettergang (»Oplæg ved høring om hundeloven 27. oktober 2025« af professor, dr.jur. Frederik Waage, linkedin.com).

Arbitrært 1-procentkrav uden videnskabeligt grundlag

Et særligt urimeligt element i den gældende hundelov er kravet om, at selv minimale mængder genetisk materiale fra en forbudt race i en hund indebærer, at hunden er ulovlig. I praksis tolkes hundeloven således, at hvis en dna-test afslører blot 1 pct. genetisk materiale fra en forbudt hunderace,

klassificeres hunden som ulovlig. Denne nulgrænse er vilkårlig og savner fagligt belæg. Der er ikke noget videnskabeligt eller adfærdsmæssigt grundlag for at fastsætte netop 1 pct. som skillelinjen mellem »lovlig« og »ulovlig«. Det Dyreetiske Råd har da også påpeget behovet for en bagatelgrænse, dvs. en minimumsgrænse for andelen af forbudt genetisk materiale i en blandingshund (»Henvendelse om evaluering og forvaltning af regler om farlige hunde«, Det Dyreetiske Råd, den 9. september 2024). Den nuværende retstilstand indebærer, at selv en hund med det reneste sind og et langt liv som familiehund risikerer at blive erklæret ulovlig udelukkende på baggrund af en teoretisk anetavleprocent. Der foreligger ingen videnskabelig dokumentation for, at en hund med f.eks. 1 pct. »ulovligt« dna udgør en større risiko end andre hunde. Alligevel håndhæves reglerne efter et princip om absolut nultolerance. Eksperter og sagkyndige efterlyser et rimeligt loft over, hvor meget indblanding af forbudt race der kan udløse sanktioner, så man undgår, at genetisk materiale på bagatelniveau fører til aflivning af ufarlige hunde (»Informationsskrivelse til folketingsmedlemmer og særligt indbudte vedrørende høring om hundeloven«, danskfolkeparti.dk, den 27. oktober 2025). At opretholde det nuværende absolutte krav i forhold til arvmasse er uholdbart, da det hverken kan retfærdiggøres fagligt eller juridisk.

Anvendelsen af ikkevaliderede dna-test som grundlag for aflivning

I forlængelse af problemet med absolut nultolerance er brugen af dna-test til racebestemmelse et omdiskuteret og retssikkerhedsmæssigt betænkeligt element i den nuværende forvaltning af hundeloven. Myndighederne har i flere sager støttet sig til kommercielle dna-test, som indtil nu udelukkende er udført af firmaet Wisdom Panel, for at afgøre en hunds potentielle racemæssige ophav, selv om disse tests ikke er udviklet eller valideret til juridisk brug. Det Dyreetiske Råd har udtrykkeligt advaret mod den udbredte brug af dna-test som grundlag for afgørelser om hundens lovlighed. Rådet anbefaler, at det undersøges, om de tilgængelige dna-test er pålidelige nok til at blive anvendt i juridisk sammenhæng, og at praksis, lovgivning og vejledning opdateres, hvis testene ikke kan anses for tilstrækkeligt valide til retlig anvendelse (»Henvendelse om evaluering og forvaltning af regler om farlige hunde«, Det Dyreetiske Råd, den 9. september 2024).

Problemet er, at de nuværende dna-test på markedet har betydelige begrænsninger og usikkerheder. Det skyldes, at både metoder og data ikke er tilgængelige for andre end firmaerne selv og dermed i praksis fungerer som »hemmeligt« bevismateriale, hvis validitet og troværdighed ikke kan efterprøves eller vurderes af en uvildig tredjepart. Det skyldes, at produktet primært er markedsført til hundeejere med interesse i deres hunds ophav, og at datamateriale og metoder er beskyttet som forretningshemmeligheder. Wisdom Panel, som er det firma, som myndighederne hidtil har benyttet sig af, påpeger selv utvetydigt og udtrykkeligt, at deres test

ikke er beregnet til i juridisk sammenhæng at afgøre, om der findes genetisk materiale fra forbudte racer i en hund. I nogle tilfælde er der endda tale om, at hunde tilhører en race, som slet ikke er repræsenteret i firmaets dna-database, jf. »Terms and Conditions«, punkt 6. Wisdom Panel, Wisdompanel.com. Dermed opstår den groteske situation, at dna-testen umuligt kan give det rigtige svar, og at hunden i stedet identificeres som tilhørende en forkert race, og det kan, hvis denne race er ulovlig, føre til aflivning.

Alligevel anvender politiet i dag dna-test som afgørende bevis i sager om aflivning, hvilket har ført til tragiske eksempler. F.eks. blev familiehunden Lucy dømt til aflivning udelukkende på baggrund af en usikker dna-test, som slet ikke er beregnet til at dokumentere den komplicerede raceblanding, som Lucy må antages at have. Testen kunne således hverken redegøre for Lucys adfærd eller temperament, og den blev endvidere anvendt i strid med Wisdom Panels egne anbefalinger.

Omvendt oplever mange hundeejere, at dokumentation i form af dna-attest eller stambøger, der frikender hunden, ofte ignoreres eller afvises af politiet uden en saglig begrundelse. Dette sker også i tilfælde, hvor der fremlægges dna-test, der må antages at være bedre og mere fyldestgørende end de test fra Wisdom Panel, som myndighederne benytter sig af. Den nuværende praksis for anvendelse af dna-beviser fremstår derfor uensartet og fejlbehæftet med vidtrækkende konsekvenser for de berørte hunde og deres familier.

Samlet set er der et påtrængende behov for at sikre, at kun fyldestgørende og fagligt validerede test og metoder anvendes i sager, hvor politiet træffer afgørelse om liv og død, og at den gældende hundelov justeres på dette punkt.

Varierende sagsbehandling og pensionsanbringelse

Sagsbehandlingen i hundesager varierer i dag mellem politikredsene, og der mangler objektive, ensartede procedurer for, hvordan sager, hvor der er mistanke om ulovlig race, håndteres. Denne variation medfører risiko for vilkårlig behandling. F.eks. findes der ingen klare nationale retningslinjer for, hvilken dokumentation der kræves eller accepteres for at bevise en hunds lovlighed. I praksis ses det, at en ejer kan få godkendt en type bevis i en politikreds, mens tilsvarende beviser afvises i en anden kreds, uden at kriterierne herfor er gennemsigtige. Der er eksempler på, at selv reelle stamtavler nogle gange afvises på baggrund af arbitrære krav. F.eks. har politiet forlangt at se mikrochip-numre på alle forfædre fem generationer tilbage i stamtavlen et krav uden hjemmel eller faglig begrundelse (»Informationskrivelse til folketingsmedlemmer og særligt indbudte vedrørende høring om hundeloven«, danskfolkeparti.dk, den 27. oktober 2025). En så varierende og uigennemsigtig praksis efterlader hundeejere i vildrede om, hvordan loven kan efterleves. Det må derfor stå klart, at både hundeloven og dens administration i praksis strider mod grundlæggende retsprincipper om, at lovgivning skal være forudsigelig og administrationen gennemskelig.

Også når det gælder pensionsanbringelse af hunde under sagsbehandling, er procedurerne varierende og uklare på

tværs af politikredsene. Hundeloven giver mulighed for, at en hund kan blive hos ejeren under en sag med visse restriktioner, hvis hundens adfærd ikke anses for farlig. I praksis vælger myndighederne ofte den hårdeste linje og fjerner hunden straks. Denne praksis indebærer, at mange hunde tilbringer lange perioder, ofte mange måneder, og i ekstreme tilfælde år, i en hundepension, mens sagen behandles. Ophold i fremmede omgivelser uden kontakt til ejeren kan være meget stressende for hunden. Der er eksempler på hunde, der efter års adskillelse er blevet psykisk mærkede eller traumatiserede. Samtidig pålægges ejerne typisk regningen for opholdet, hvilket kan løbe op i astronomiske beløb og lægge et urimeligt pres på dem for at opgive sagen.

Det Dyreetiske Råd har fremhævet behovet for mere ensartet sagsbehandling. Rådet anbefaler bl.a., at alle sager om forbudte racer og hundebid registreres i en central database for at skabe overblik over praksis og fagligt grundlag. Rådet påpeger også, at myndighederne bør registrere, hvor mange hunde der bliver flyttet til pension under sagsbehandling, og hvor længe de bliver der (»Henvendelse om evaluering og forvaltning af regler om farlige hunde«, Det Dyreetiske Råd, den 9. september 2024). En sådan central overvågning vil kunne afdække eventuelle urimelige forskelle mellem politikredse og sætte fokus på behovet for at fremskynde sagsforløbene.

Målet med nærværende beslutningsforslag er, at ingen hund unødigt hensættes i pension, og at hundeejere på tværs af politikredse behandles efter de samme standarder og procedurer. Den nedsatte kommission bør derfor fastsætte klare og objektive procedurer for håndtering af sager og anbringelse af hunde, så retten til en objektiv og ensartet behandling sikres i hele landet. De foreslåede ændringer bør ske i hundeloven eller i en bekendtgørelse udstedt i medfør af loven, der sikrer klare og ensartede krav til politiets sagsbehandling.

Uklarhed om stamtavler og dokumentation for race

Hundelovens nuværende ordlyd og administration giver anledning til betydelig uklarhed om, hvad der udgør fyldestgørende bevis for en hunds race. Lovgiver valgte i sin tid bevidst at holde dokumentationskravene fleksible. Af forarbejderne til 2010-lovændringen fremgår: »Der stilles ikke i lovteksten nærmere krav til, hvordan besidderen dokumenterer, at der ikke er tale om en forbudt hund. Besidderen kan f.eks. fremlægge en stambog eller dna-attest vedrørende hunden og dens forældre, eller besidderen kan fremlægge erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning.« (Folketingstidende 2009-10, tillæg A, L 163 som fremsat, side 33). Fleksibiliteten har imidlertid skabt et for tolkningsmæssigt tomrum, som i dag udfyldes af varierende og uigennemsigtige kriterier.

Det er endvidere uklart, hvilke stamtavler politiet anerkender. Dansk Kennel Klubs stamtavler accepteres ofte, men ikke altid, idet der er eksempler på, at anerkendte stambogsføreres papirer afvises, nogle gange med henvisning til krav, der ikke er fastsat i hverken lov, bekendtgørelse eller vejledning. Det er også uklart, hvordan politiet forholder sig til

udenlandske stamtavler og andre registre. Det er ligeledes uklart, om der skal fremlægges dokumentation flere led tilbage, og i givet fald hvor mange. Spørgsmålene er mange, og svarene er ofte uklare.

Det er således politiets vurdering, der udgør indgangen til et system, hvor bevisbyrden herefter overgår til borgeren, og der er ikke i hundeloven fastsat krav om en ekstern sagkyndig eksteriørvurdering som betingelse for, at denne bevisbyrde aktualiseres.

Dette giver anledning til et grundlæggende retssikkerhedsmæssigt spørgsmål, fordi en politimæssig formodning baseret bl.a. på en hunds udseende kan medføre, at borgeren herefter skal bevise et negativt faktum, nemlig at hunden ikke har et racemæssigt ophav, som gør den ulovlig, og hvis dette ikke kan dokumenteres til politiets tilfredshed, er konsekvensen som udgangspunkt aflivning.

Den uklare administration af hundeloven svækker lovens forudsigelighed og retssikkerheden for hundeejerne. En lovlydig hundeejer kan have købt sin hund med stamtavle og i god tro overholde alle regler, for blot at erfare, at politiet ikke anerkender den pågældende stamtavle. Det Dyreetiske Råd har direkte anbefalet, at det præciseres, hvilke former for raceregistrering (stambogsføring) der anses for gyldige beviser i henhold til hundeloven (»Henvendelse om evaluering og forvaltning af regler om farlige hunde«, Det Dyreetiske Råd, den 9. september 2024). Der er derfor behov for at fastsætte objektive og klare kriterier, herunder f.eks., at stamtavler udstedt af anerkendte nationale eller internationale organisationer skal godkendes som bevis, og at en dna-test, der ikke påviser forbudt race, skal tillægges vægt i politiets afgørelse.

Myndighedernes praksis med at afvise dokumentation

uden nærmere begrundelse må ophøre. I en ændret lov bør hundeejeren på forhånd vide, hvilken dokumentation der kræves for at bevise, at en hund er lovlig. Det er et rimeligt krav i en retsstat.

Afsluttende bemærkninger

Nærværende beslutningsforslag illustrerer de væsentligste retssikkerhedsmæssige og faglige mangler ved den gældende hundelov. Forslagsstillerne er ikke modstander af, at hundeloven forbyder bestemte hunderacer, men insisterer på, at retssikkerhed og faglighed må være fundamentet for administrationen af hundeloven. Derfor er det nødvendigt med en gennemgribende revision af hundeloven.

En hurtigt arbejdende kommission bestående af relevante sagkyndige, f.eks. jurister, dyrlæger, adfærdsforskere, repræsentanter for politiet m.v., vil kunne gennemgå den gældende hundelovs mangler og på den baggrund udarbejde et forslag til en ændringslov. Ændringsloven skal sikre klare retsprincipper for sagsbehandling, videnskabeligt funderede kriterier for indgreb og et opgør med vilkårlige racegeneralisationer.

Folketinget bør behandle kommissionens forslag senest ved udgangen af folketingsåret 2026-27, så Danmark kan få en hundelov, der både værner om borgernes retssikkerhed og respekterer grundlæggende retsprincipper og dyrevelfærd. En ændring af hundeloven, der sikrer, at både lovgivningen og administrationen heraf bygger på faglighed og proportionalitet, vil kunne genoprette tilliden til myndighedernes håndtering af hundesager og dermed skabe større tryghed for både mennesker og dyr.

Skriftlig fremsættelse

Christian Kirk (DF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en nedsættelse af en hurtigarbejde kommission om den nuværende hundelov.

(Beslutningsforslag nr. B 25)

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.